

ԳԱՂՏՆԻՔ ՄԻ' ՈՒՆԵՑԵՔ

«Ծածուկ ոչինչ չկա, որ շհայտնվի, ոչ էլ գաղտնի բան, որ չիմացուի և ի հայտ չգա» (Ղուկ. 8:17-18):

Հիսուս Իր առաքելության երեք տարիների ընթացքում, հաճախ էր խոսում մարդկանց հետ, որպեսզի բացի նրանց սրաերն ու հոգիները և ցանի Աստծու խոսքը: Այս խոսքերը մեզ առիթ են տալիս մտածելու, թե Նա ի՞նչ էր ուզում հասկաց- նել մեզ: Իր կյանքը նկատի ունենալով մենք տեսնում ենք, որ Նա ոչ մի գաղտնի բան չուներ ո՛չ Իր աշակերտներից եւ ո՛չ էլ ժողովրդից: Սրա- նով Նա ուզում էր հասկացնել, որ մարդկային կյանքում ինչ էլ ծածուկ լինի, գաղտնի չի մնալու, այլ ուշ թե շուտ ամեն ինչ ջրի երես է դուրս գալու:

Որով, այս կյանքում, մարդկանցից երեք բաներ կարող ենք պահել.

ա. Երբեմն մենք նույնիսկ մեկանից, մեր անձից որոշ բաներ կարող ենք պահել. օրինակ, շատ անգամ է պատահում, որ մենք մեր որոշ սխալ- ներին ու սովորություններին աչք ենք փակում, փոխանակ դրանք ուղղելու ու վերացնելու: Զարմանալին այն է, որ մենք իմանալով հանդերձ թե հետազայում դրանց հետևանքները տխուր ու ծանր են լինելու, ձեռքներս թափ տալով ասում ենք. «Ի՞նչ ուզում է թող լինի, հոգներս էլ չէ»:

բ. Երբեմն մարդկանցից որոշ բաներ ենք պահում. ստուգված է, որ գաղտնիք ունեցողը անպայման տխուր կլինի, իսկ չունեցողը՝ միշտ էլ ուրախ է: Պատմվում է, թե մի ձարտարապետ Պղատոն փիլիսո- փային առաջարկում է տուն կառուցել, որի սենյակները գաղտնի մնան մարդկանցից, սակայն իմաստունը նրան ասում է. «Ուզածդ գումարի կրկնապատճեկը քեզ կտամ, եթե կառուցելիք տանդ սենյակները բոլոր կարդանան տեսնել»:

գ. Երբեմն բաներ ենք պահում Աստծոց. պետք է գիտակցենք, որ Նրա ներկայությունը միշտ մեր մեջն է ու Նրա աչքը մշտապես մեր վրա է:

Այս երեք կետերը նկատի ունենալով, պիտի աշխատենք, որ գաղտնիքներ չունենանք, ընդհակառակը՝ լույսի մեջ աշխատենք, որպեսզի կարողանանք մեր կյանքը երջանիկ դարձնել: Լույսն ու կյանքը անբաժանելիօրեն քայլում են կողք-կողքի: Հիսուս լույս էր:

Ըստ Պողոս Առաքյալի ամեն ինչ կատարվում է Աստծու կամքի համաձայն:

Նրա կամքը գաղտնի էր մնացել մինչև Հիսուսի գալուստը: Ընդհանուր մտայնություն կար, թե միայն հրեաներն էին Աստծու ընտրյալ ժողովուրդը, սակայն Փրկչի գալուստով ու նրա լույս վարդապետությամբ պարզ դարձավ, որ ուրիշ ժողովուրդներ ևս պիտի արժանանային Աստծու սիրույն ու ժառանգեին երկնքի արքա- յությունը, եթե գործնական կյանքի վերածեին Քրիստոսի ուսուցում- ները ու այդ ձշմարտություններով ապրեին:

Արդար ու մաքուր կյանքով ապրող քրիստոնյա մարդը միշտ պատրաստ է ու ծածուկ ոչ մի բան չունի և վախենալու էլ ոչինչ չունի: Հիսուս ասում է՝ «Ոչ ոք ձրագ վառելով ծածուկ տեղ չի դնի, այլ կդնի աշանակի վրա, որպեսզի մտնողը լուս տեսնի: Մարմնի ձրագը աչքն է, երբ աչքը առողջ է, ամբողջ մարմնը լուսավոր կլինի, իսկ երբ աչքը պղտոր է, մարմնն էլ խավար կլինի: Արդ, զգույշ եղիր, գուցե այն լույսը, որ քո մեջ է, խավար լինի» (Ղուկաս 8:16):

Եթ շարունակելով ասում է. «Ով որ ունի, նրան կարվի, իսկ ով որ չունի, և այն, ինչ որ նա կարծում է, թե ունի, կվերցվի նրանից» (Ղուկ. 8:17-18): Այս ասելով, Նա ի՞նչը նկատի ուներ և ի՞նչի՞ մասին էր խոսում. հարստությա՞ն, դրամի՞, կալվածներ ունենալո՞ւ, թե փառք և անուն վաստակելու մասին: Անշուշտ՝ ոչ մեկի: «Իմ թագավորությունը այս աշխարհից չէ...» (Հովհ. 18:36) ասում էր Նա: Ոչ ոք չի կարող Աստծու հետ լինել և Նրան ամբողջությամբ հասկանալ, եթե ինքն իրեն չի ձանաչում ու չի հասկանում: «Ով որ ունի» խոսքը չի նշանակում նյութական բարիքներ, այլ՝ զիտակցություն ունենալ և կարողանալ իր անձը ձանաչել: Ով որ զիտի կյանքը իրապես ապրելու զիտակցությունը, նրան է, որ պիտի տրվի, իսկ ով չի իմանում ու կարծում է, թե ունի, նրանից պիտի վերցվի եղածն էլ: Ուրեմն՝ «Ի՞նչ պիտի ունենանք: Գիտակցություն ունենալ, լսու Պողոս Առաքյալի, նշանակում է կյանքը ապրել երեք հիմնական հատկանիշներով՝ բարությամբ, արդարությամբ և ճշմարտությամբ:

Բարի լինելու համար մարդու միտքը, սիրտը, հոգին և զգացումները պետք է մաքուր լինեն: Եթե մարդը ներքնապես չար է և արտաքնապես փորձում է բարի երևալ, դա պարզապես կեղծավորություն է: Չինական ժողովրդական մի ասացվածքի համաձայն, աշխարհում երկու տեսակ բարի մարդիկ գոյություն ունեն: Մեկը մեռած մարդն է, որը չարիք չի կարող գործել, քանի որ անշունչ դիակ է դարձել, իսկ մյուսը՝ չծնվածը, որը չի կարող չարիք գործել, քանի որ ծնված չէ:

Բարի հոգին իր ներշնչումը ստանում է Աստծուց, իսկ չարը՝ սատանայից:

«Իմաստաերների միջև բուռն վեճի առարկա է դառնում այս հարցը, թե ո՞ր զիտությունն է ճշմարտապես հատկանշում մարդու արժանիքը:

Ումանք ասում են, թե գեղարվեստն է, ուրիշներ՝ ռազմագիտությունը, իսկ ումանք էլ քաղաքական փորձառությունը:

Ներկաները իրենց մտածումները հայտնելուց հետո, ուզում են իմանալ Հույն Անտիստենես փիլիսոփայի կարծիքը, որը մի անկյունում նստած լուր հետևում էր այս վիճաբար-նության:

- Ինձ համար, - ասում է փիլիսոփան, լաւագույն և բարձրագույն ուսումը և արժեքավոր մարդը նա է, որ կարողանա սովորել մոռանալ գոնե մի չարիք»:

Հիսուս հորդորում է մեզ ու խրատում. «Ծառը բարի արեք, և նրա պտուղն էլ բարի կլինի, կամ ծառը չար արեք, և նրա պտուղն էլ չար կլինի. բանի որ իր պաղից է ծառը» (Մատթ. 12:33-37):

Աշխարհում ամենամեծ պայքարը չարի կողմից մղվում է բարության դեմ, բայց վերջ ի վերջո վերջնական ու ամբողջական

հաղթանակը բարուն է պատկանում: Պողոս Առաքյալը խրատում է. «Ո՞վ հավատացյալ, բույլ մի՛ տուր, որ չարք հաղթի քեզ, այլ բարի՛ հաղթիր չարին» (Հոռմ. 12:21):

Ուրեմն, ի՞նչ է աստվածային կյանքը և ի՞նչ է Աստծու տված ձշմարտությունը, եթե ոչ սիրո մաքրությունը մեր սրտում և հոգում:

«Աւա՛ղ, կան մարդիկ, որոնք միայն բարձր կենդանիներ են, իրենց խմացականությունն ու բարձր հասկացողությունները գործադրում են առավելապես կենդանական, անձնավան, եսական, կամ շահագիտական նպատակների համար»- ասում է Գարեգին Կաթողիկոս Հովսեփյանցը և շարունակում. «Դրանից դուրս ուրիշ աշխարհ չեն ուզում ձանաչել, ուտել, խմել, վայելու հագնվել և նյութական վայելը ունենալ, կազմում է նրանց կյանքի բովանդակությունը: Նրանց ընտրած ձանապարհը իսկական կյանքի ձանապարհը չէ»:

Որոշ տեղ հասնելու համար պետք է ընտրես ձանապարհ, արդյոք գտե՞լ ես այն, եթե այս, ուրեմն առանց վախենալու առաջ պիտի գնաս մինչև ծրագրած տեղդ հասնես: Այդ վայրը ներքին և հոգով ապրած ձշմարտություն է կոչվում, որին գտնելու համար պետք է շարժվես նրա համար սահմանված փշոտ ու արյունոտ ձանապարհով, ինչպես մեր Տերը. անձանձրույթ կերպով աշխատի՛ր, ձգտի՛ր, փնտրի՛ր, բաղիսի՛ր, որպեսզի ի վերջո գոնքերը բացվեն, գոնե՛ր, որոնք քեզ պիտի տանեն դեպի իսկական և հոգեւոր կյանք: Պիղատոսները իրենց շրջներին պատրաստ ունեն այս ծաղրական հարցը. «Ի՞նչ է ձշմարտու- թյունը»: Մայր Աթոռի Սիարան երջանկահիշատակ Գարեգին Հովսեփյանց Կաթողիկոսը պատկերավոր կերպով տալիս է սրա պատասխանը. «Նա մարգարիտ է, որ միայն ծովի հատակում կարող ես որոնել ու գտնել, ուրեմն ծովի հատակը սուզվելու ունակության մեջ պիտի վարժվես. նա թանկացին բար է, աղամանդ, որը հանքերի խորքում կարող ես գտնել, այն էլ հազարացուտ, երկար որոնումներից հետո»:

Մեր Տերը երկու հազար տարիներ առաջ պատվիրեց Իր առաքյալներին և այսօր էլ մեզ է ուղղում Իր խոսքը. «Իմ միակ և զիխավոր պատվերը սերն է, բայց սեր կատարյալ, տեական և սեր բոլոր պարագաներում: Դուք պետք է սիրեք իրար այնպես, ինչպես որ ես սիրեցի ձեզ...» (Հովհ. 15:12-17):

Հայաստանյայց Առաքելական Սուրբ Եկեղեցին, Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածինը դարեւ շարունակ եղել են և են՝ բարության, արդարության ու ձշմարտության ջատագովները և այն սերմանել են մեր ծողովրդի սրտում ու հոգում: Ս. Գրիգոր Լուսավորչի անմար կանքեղի լույսը այսօր էլ բոցկլտում է ամենուր ցրված մեր պավակների սրտերում, հավատք, հույս և զօրություն պարզելով նրանց: Ամեն: